

[Aksel Larsen.]

er så demagogisk og agitatorisk, at det fritager ham for at svare, og derpå gav han alligevel et temmelig langt svar. Det sidste takker jeg naturligvis for. Men jeg ved alligevel ikke, hvad der var så demagogisk og agitatorisk i det, jeg sagde. Måske var det det citat, jeg bragte fra det ærede medlem hr. Alsing Andersens pjece „Afrust vort land“, der virkede så demagogisk. Det kan jeg ikke gøre for, det er ikke mig, der har skrevet denne pjece, det er det ærede medlem hr. Alsing Andersen, så hvis den er demagogisk, så opfordrer jeg den højtærede forsvarsminister til at tale med sin partifælle og sige ham, at han i hvert fald i fortiden har været en fæl demagog.

Jeg har ikke noget imod, at ministeren giver sig til at drive arkivstudier. Jeg har ikke noget imod, at ministeren vil give sig til at studere, hvad jeg har sagt og skrevet i hele min politiske tilværelse. Det er ingen hemmelighed, at jeg ikke kan og ikke agter at stå ved alt, hvad jeg har sagt og skrevet. Jeg ved ikke, om der er nogen i denne sal eller nogen i dansk politik eller i politik overhovedet, som vil påtage sig at stå ved alt, hvad de har sagt og skrevet. Jeg har ikke noget imod, at man driver arkivstudier, tværtimod, og jeg skal være villig til at diskutere, hvad jeg har sagt og skrevet tidligere. Så kunne jeg naturligvis til gengæld opfordre den højtærede minister til også at drive arkivstudier i, hvad han selv har sagt tidligere, hvad hans partifæller har sagt tidligere, og hvad det radikale venstre har sagt tidligere, men jeg tror ikke, at vi kommer til ende med debatten, hvis vi skal tilbringe tiden med det.

At jeg har citeret det ærede medlem hr. Alsing Andersens tidligere fremsatte udtalelser i pjecen „Afrust vort land“ skyldes ene, at jeg mener, at sådan som den verdenspolitiske situation er nu, og sådan som krigsteknikken har udviklet sig, så er det, det ærede medlem hr. Alsing Andersen skrev dengang, blevet mere rigtigt, end det overhovedet dengang var tænkeligt, og det var derfor, jeg citerede det.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft mener, at han i hvert fald i praksis bør gøre det, der her er tale om: drive visse

arkivstudier, og han kom i tanker om, hvad der skete i 1945, hvor han var forsvarsminister, og hvor han i visse spørgsmål havde en god støtte i mig. Det ved jeg udmærket vel. Der var visse områder, hvor jeg måtte korrigere den daværende forsvarsminister, idet jeg syntes, nogle af hans forslag var for beskedne og forkert affattet, men tillad mig at gøre opmærksom på, hvad det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft åbenbart ikke er klar over, at det var i en noget anden situation. Tillad mig at erindre om, at endnu i 1947 sendte Danmarks regering med tilslutning af et enigt folketing en note til de store allierede, der havde deltaget i kampen mod Tyskland, hvori man gjorde opmærksom på, at Danmark havde en vital interesse i, at Tyskland for evige tider forblev afrustet. Det var den tankegang, der besjælede os, eller som jeg troede besjælede os alle, i 1945-46-47, og når det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft og andre nu har en helt anden mening: at det gælder om at få mest mulig oprustning i Vesttyskland, kan jeg ikke indse, at det kan være mig, der har skiftet synspunkter eller standpunkter.

Men tilbage til spørgsmålet om afrustning. Det, jeg har sagt, og det, jeg ønsker at benytte lejligheden til at gentage — og man slipper ikke i dette høje ting for at høre mig gentage det senere — er dette: jeg vil gerne have, at de, som nu ved deres afstemning tager ansvaret for at give 1 100 -1 200 mill. kr. — for det bliver det til, inden vi er færdige — om året ud til militærvæsen, udtaler sig om, hvorvidt det kan nytte.

Her siger den højtærede forsvarsminister, at hvis vi ikke fik en militærordning af den art, der nu er sluttet forlig om, kunne Danmark på kort tid løbes over ende, og ingen kunne hjælpe os. Tillad mig at spørge, om der er nogen, der kan hjælpe os mod fjernstyrede raketter, det være sig mellem-distanceraketter eller langdistanceraketter? Tillad mig at spørge, om nogen kan hjælpe os mod atombomber eller brintbomber, og jeg ved ikke hvilket militært djævelskab, der ellers er opfundet? Der er ingen, der har kunnet sige, at de mener, der er nogen hjælp mulig. Lad os nu ikke gå og bilde os ind, at en lokal krig, ført med om jeg så må sige hæderlige gammeldags våben,